

Ligesom Kommissionen har man ikke ment at burde optage i Lovforslaget en til Straffelovens § 254 svarende Regel om Frafald af Forfølgning i Tilfælde af, at det forbrugte erstattes. Denne Regel, der er en Særegenhed for dansk Ret, vil let komme til at virke som en Klasselovregel og medfører i det hele i sin Anvendelse uheldige Virkninger.

Til § 278. (U. § 253, jfr. Mot. Sp. 369—71).

Paragraffen afviger kun i Formen fra Kommissionens Udkast. Med Hensyn til den nærmere Bestemmelse af Forbrydelsen *Bedrageri*, jfr. nu Straffelovens §§ 251, 252 og 255, jfr. §§ 258 og 259, henvises til Mot. Sp. 369—71.

Til § 279. (U. § 254, jfr. Mot. Sp. 371).

Paragraffen indfører, som allerede ovenfor bemærket, et i dansk Ret ikke hidtil anvendt Forbrydelsesbegreb *Utroskab*. Bestemmelsen tilsigter at ramme Misbrug i Berigelseshensigt, der foretages af en Person under den Adgang, der er givet ham til at handle for en anden, hvad enten han blot har Legitimation til at handle med bindende Virkning for denne, eller der paahviler ham en Pligt til at varetage en andens Formueanliggender.

Til § 280. (U. § 255, jfr. Mot. Sp. 371—73).

Paragraffen, der giver Regler om *Afpresning* (Straffelovens § 245) er affattet i nær Tilslutning til den almindelige Bestemmelse om Frihedskrænkelse i § 258 (U. § 235).

Med Hensyn til hvad der kræves til Forbrydelsens Fuldbrydelse, har man fulgt den af et Mindretal indenfor Kommissionen (1 Medlem) hævdede Opfattelse, hvorefter det til Fuldbrydelsen bør kræves, ikke blot — som af Flertallet antaget — at de omhandlede Trusler er fremsatte i det anførte Øjemed men tillige, at de har virket, saaledes at den angrebne ved disse er blevet tvunget til en Handling eller Undladelse, hvorved der paaføres den tvungne eller nogen, for hvem han handler, Formuetab.

Til § 281. (U. § 256, jfr. Mot. Sp. 373—74).

Paragraffen giver en almindelig Bestemmelse om *Aager*, medens Straffeloven slet ikke giver Regler derom, og Loven af 6. April 1855 kun angaar Udlaan i fast Ejendom. For Pantelaanere er givet en særlig Regel i Lov Nr. 272 af 6. Maj 1921 § 15, jfr. § 16, 2det Stk. Ved § 31 i Lov

Nr. 242 af 8. Maj 1917 er der givet civilretlig Beskyttelse (Retshandelens Ugyldighed) overfor den, der udnytter »en andens Nød, Letsind, Enfoldighed, Uerfarenhed eller et mellem dem bestaaende Afhængighedsforhold til at opnaa eller betinge Fordele, som staar i aabenbart Misforhold til, hvad derfor ydes, eller som der ikke skal ydes Vederlag for«. Men ligesom Kommissionen maa man mene, at der for disse Forhold, i alt Fald indenfor et vist Omraade, tiltrænges strafferetlig Beskyttelse ved Siden af det civilretlige Værn.

Til § 282. (U. § 257, jfr. Mot. 374—78).

I denne Paragraf er under Betegnelsen *Besvigelse* samlet Bestemmelser, der træder i Stedet for Straffelovens §§ 252, 253, 260, 261, Konkurslovens § 168 og Retsplejelovens § 521, jfr. for Arrestforretningers Vedkommende § 632. Paragraffen omfatter baade de Tilfælde, hvor Handlingen kun er rettet mod en enkelt Kreditor, og de Tilfælde, hvor der tages Sigte paa at besvige Kreditorer i Almindelighed. Man har ikke saaledes som Kommissionen anset det for nødvendigt i Betegnelsen af Forbrydelsen at angive, at denne skal være rettet mod Fordringshaver, men mener, at man kan nøjes med Benævnelsen »Besvigelse«.

Ved de under Nr. 3 omhandlede Forbrydelser har man i Modsætning til den gældende Ret opgivet Kravet om, at Handlingen skal være foretaget under en Udlægs- eller Arrestforretning eller paa en Tid, da Skyldneren forudser, at hans Konkurs vil indtræde, eller at Udlæg eller Arrest vil overgaa ham. En saadan Begrænsning forvolder ikke blot Bevisvanskeligheder, der i Praxis har gjort særlig Straffelovens § 261 vanskelig at anvende, men den vil navnlig udelukke Beskyttelse af Fordringshavere i de i Nutiden ikke sjældne Tilfælde, hvor ingen af de nævnte Katastrofer forventes eller indtræder, idet den paagældende Skyldner afvikler sine Forpligtelser gennem Likvidation, frivillig Akkord, Moratorier og lign. Vægten bør derfor ikke lægges paa den Maade, hvorpaa en saadan Afvikling foregaar, men paa Karakteren af de Handlinger, hvorved Besvigelsen søges realiseret, og Beskaffenheden af det Forsæt, hvormed disse foretages, jfr. nærmere Mot. Sp. 375—76.

Ligesom Kommissionens Flertal har man fundet det rigtigst fra Bestemmelsen i Nr. 3 at udskyde Betaling af forfalden Gæld, jfr. herom Lovforslagets § 302, Nr. 1 (U. § 271 Nr. 1).

Stk. 2 opretholder den i nyere Rets-